

De Oostendse vismijn

Op 1 januari 1934, nu 60 jaar gelden, werd de nieuwe stedelijke Vismijn aan de overzijde van de haven in gebruik genomen. Zoals wij al vorige week hier schreven, werd de oude vismijn —in de volksmond „De Cierk” genoemd— die aan de Visserskaai lag op 31 december 1933 definitief gesloten.

Voor vele Oostendenaars was het een hele omwenteling. Tientallen gezinnen hadden plannen om te verhuizen, of hadden dit al gedaan, naar de Vuurtorenwijk. De visserscafés langs de Visserskaai kregen het erg moeilijk: al het vismijnpersoneel was immers verhuisd naar de andere kant van de haven en dat was ook het geval met de vissers zelf. Maar al vlug hadden sommige cafés zich ontwikkeld tot een soort volkse fritures. Later zouden die zaken uitgroeien tot de thans vermaarde visrestaurants aan de Visserskaai.

Maar hoe werd de vismijnverhuis opgenomen? Terwijl de café-uitbaters van de kaai met het vertrek van de Vismijn ook hun cliënteel zagen vertrekken, waren anderen ronduit gelukkig dat het *rattenkot* zou verdwijnen en meteen ook de stank van de geloste en verhandelde vis. Hierbij willen we er wel op wijzen dat het natuurlijk niet de vis was die stonk maar wel het ijswater dat langs de vislijn uit de treinwagons droop. De visvervoerwagens stonden immers niet zelden een vol weekend geparkeerd in de blakende zon en als de wind dan niet goed zat, kon men in bijna heel de stad de visgeur waarnemen. In deze situatie kwam wel enige verbetering toen —op voorstel van schepen Vroome, die ook een korte tijd senator is geweest— er speciale isothermische viswagens voor het transport werden ingelegd.

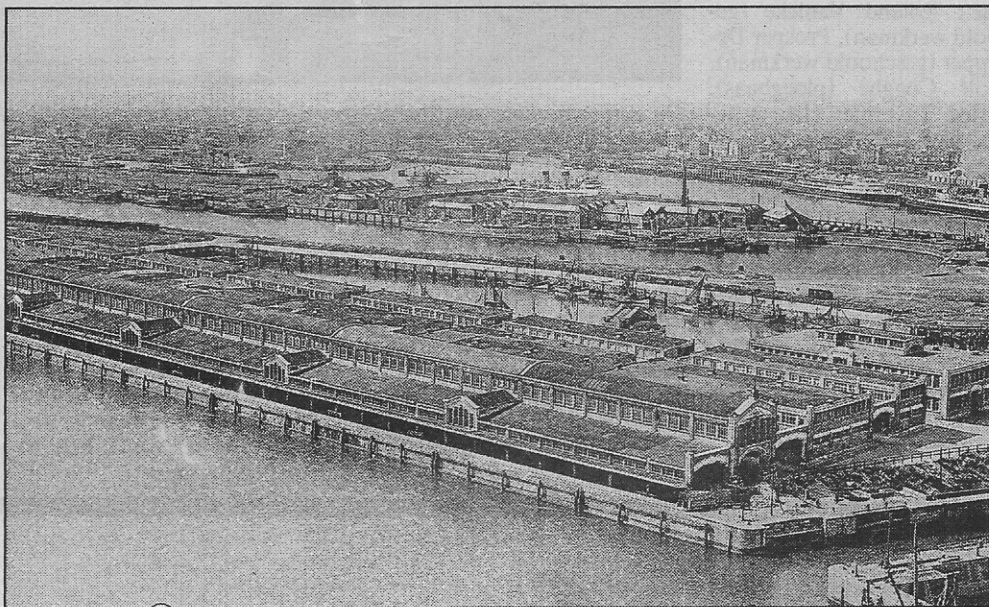
Modern

Om de nering langs de Visserskaai wat te redden, had men aan de bootsjouwers of garnaalvissers de toestemming gegeven om langs de Visserskaai aan te leggen en te verkopen. Een regeling die tot op vandaag onveranderd is gebleven.

In 1934, was de nieuwe vismijn de modernste van heel Europa. Er waren pakhuizen, verkoopshallen, losplaatsen, spoorlijnen voor het transport van de vis en een tramlijn die de verbinding tussen Oostendestad en omgeving met de vismijn verzekerde. Naast de eigenlijke vismijn, was er ook nog

Zo verliep de verkoop in de vismijn omstreeks 1950.

Een luchtfoto van de stedelijke vismijn uit 1935. Op dat ogenblik is de vismijn nog niet in gebruik genomen.

een slipway aangelegd (dit werk was opgeknapt door een Amerikaanse firma) en talrijke werkplaatsen waarin de verschillende nevenbedrijven van de vismijn konden worden ondergebracht.

Zeewachtkonkurrent

Begin 1934 verscheen in Oostende ook een nieuw weekblad: „Het Visserijblad”, gepubliceerd door Pros Vandenberghe. In dit blad werden allerlei nieuwtjes en berichten opgenomen. Aandachtige lezers zullen meteen hebben begrepen dat „Het Visserijblad” een geduchte konkurrent was voor „De Zeewacht” en van bij het begin voerden de uitgevers van

beide bladen een bikkelharte strijd. Het bleef dan ook niet bij spottertijen en beschuldigingen, de konkurrentieslag leidde zelfs tot gerechtszaken.

Later verdween „Het Visserijblad”, of beter, het werd opgedeeld in het gespecialiseerde weekblad „Het Visserijblad” en het meer algemene „Het Nieuwsblad van de Kust”. Nu bestaat alleen nog „Het Visserijblad”, maar dan als maandblad.

Nieuwe tijden, nieuwe wetten

De nieuwe vismijn stond er nog maar amper zes jaar toen de Tweede Wereldoorlog uit-

brak. Een paar bommen kwamen terecht op de hallen. De vissersvloot vluchtte bijna integraal naar Engeland zodat de vismijn meer dan vier jaar omzeggens helemaal stillag. Door deze jarenlange leegstand was men (van 1946 tot 1948) genoodzaakt om de vismijn bijna volledig te herbouwen. Uit het bouwjaar 1934 bestaat nu nog alleen het Bestuursgebouw, waarin ook de kantine is ondergebracht.

Nu is het vismijncomplex —volgens de nieuwste Europese reithlijnen— opnieuw toe aan renovatie. Dit houdt in dat de vismijn in 60 jaar tijd al voor de derde keer zou worden verbouwd.